

РЕШЕНИЕ

№ 3716

гр. София, 09.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 06.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **14114** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е исково и е по реда чл.203–207 от АПК.

Образувано е по искова молба вх.№38599/19.12.2019 г. по регистъра на АССГ, подадена от Н. Л. И., чрез пълномощника му-адв.Б. М., с която срещу Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“-гр.С. е предявен иск за присъждане на сумата в размер на 300 лева, представляващи претърпени имуществени вреди-заплатено адвокатско възнаграждение в производството по обжалване на Наказателно постановление №23-002130/15.10.2018 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда-Софийска област“, заедно със законната лихва от датата на отмяната му-27.08.2019 г.

Заявено е искане за присъждане на разноските за исковото производство.

С писмения отговор на исковата молба ответникът, чрез процесуалния си представител, заявява, че признава иска за имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за оспорване на Наказателно постановление №23-002130/15.10.2018 г. /НП/. В тази връзка твърди, че не е дал повод за завеждане на делото, тъй като не било налице пасивно поведение след отправена до него покана от ищеца за възстановяване на заплатеното възнаграждение. Поради това и на основание чл.78, ал.2 ГПК, моли разноските за исковото производство да не бъдат възлагани върху него.

В о.с.з пред АССГ, ищецът не се явява и не се представлява, но от процесуалния му представител на 05.06.20 г. е депозирана писмена молба за уважаване на иска и за

присъждане на разноските за съдебното производство, съгл. списък по чл.80 ГПК, който прилага.

Участващият в производството прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на иска.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема следното:

С влязло в сила на 27.08.2019 г. решение, постановено по н.а.х.д по н.а.х.д.№18549/2018 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 6-ти състав е отменил НП, издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на Н. Л. И. за нарушение на чл.61, ал.1, вр.чл.1, ал.2 КТ е наложена глоба в размер на 1500 лева.

Видно от Договор за правна защита и съдействие 797084, АК-С. от 22.10.2018 г., приложен в досието на н.а.х.д.№18549/2018 г. на СРС, за изготвянето на жалбата и процесуалното представителство пред този съд, Н. Л. И. е заплатил 300 лева адвокатско възнаграждение. В тази насока е и признанието на иска от ответника.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск е допустим, като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по тях-чл.205 от АПК, съгласно който искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Ответникът е юридическо лице, съгл. чл.2, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" / Приет с ПМС № 2 от 13.01.2014 г., обн., ДВ, бр. 6 от 21.01.2014 г., в сила от 29.01.2014 г., доп., бр. 28 от 29.03.2018 г., в сила от 29.03.2018 г./, но не и териториалните дирекции "Инспекция по труда"-арг. от чл.7 от същия правилник. Следователно Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ е надлежен ответник по предявения иск. След като са въведени твърдения за причинени на ищеца вреди-имуществени и неимуществени, които са в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, налице е спор по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища - Тълкувателно постановление № 2/ 19.05.2015 г. по т. дело № 2/ 2014г. на ВКС и ВАС на РБ.

Отговорността по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди по своя характер е обективна, т.е. не е необходимо наличие на вина. Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Разпоредбата урежда предпоставките, при които възниква задължение за поправяне на причинените вреди, като фактическият състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, включва следните елементи: вреда, незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

Ищецът извежда своите претенции за обезщетение от твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издадено наказателно постановление, което е

отменено по съдебен ред с влязъл в законна сила съдебен акт.

Съгласно мотивите по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г., следва да се приеме, че издаването на наказателно постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност.

По същество, с оглед приетото за установено от фактическа страна, съдът намери предявения иск за имуществени вреди за безспорно доказан по основание и по размер, по следните съображения:

Налице е НП, отменено изцяло като незаконосъобразно; имуществена вреда-неблагоприятно изменение в сферата на имуществени права на ищеца в заявения с ИМ размер от 300 лева; вредата е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП. От ответника липсва оспорване на размера на иска за имуществени вреди, което съдът да разгледа като възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК, като в съответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото по оспорване на НП.

Следва да се уважи и заявеното искане за присъждането на законната лихва от датата на увреждането, по следните съображения:

Законната лихва върху дължимото обезщетение има обезщетителен характер, но тя не е обезщетение за вредите от деликта, а обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение /Решение №153 от 2.06.2015 г. по гр.д. №6735/14 г., IV г.о. Деликвентът дължи обезщетение на пострадалото лице в размер на доказаните имуществени и неимуществени вреди, както и законна лихва от датата на увреждането/ чл. 84, ал. 3 ЗЗД/. Лихвите се дължат върху размера на обезщетението, защото съгласно цитираната разпоредба, деликвентът се счита в забава без покана, т.е. от датата на увреждането. В този случай присъждането на законната лихва е последица от уважаването на главния иск - за обезщетението и тъй като не се предявява като самостоятелен иск не се дължи държавна такса. Силата на присъдено нещо се разпростира върху главния иск, но не и върху размера на законната лихва. Размерът на законната лихва ще подлежи на установяване в изпълнителното производство.

Фактическият състав на увреждането е завършен с влизането в сила на решението на СРС за отмяната на НП-27.08.2019 г., в случая. От този момент е дължима законната лихва по двата съединени иска-за имуществени и неимуществени вреди върху размера на обезщетение, за които същите са основателни.

При този изход на спора, своевременно заявеното искане на пълномощника на ищеца /още с исковата молба/ за присъждане на разноските за исковото съдебно производство е основателно и следва да бъде уважено за сумата в размер на 310 лева-10 лева заплатена държавна такса и 300 лева-заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат в исковото производство. Възражението на ответника за недължимост на разноските за исковото производство, съдът отхвърля по следните съображения:

Съгласно чл.78, ал.2 ГПК, вр.чл.144 АПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца.

Прилагането на разрешението по чл.78, ал.2 ГПК изисква кумулативното осъществяване на двете визирани в нормата предпоставки: 1. ответникът с поведението си да не е дал повод за завеждане на делото и 2. да е признал иска. В случая, с отговора на исковата молба ответникът призна иска. Не е налице обаче първата от посочените предпоставки, тъй като с поведението си ответникът е дала повод за завеждане на делото. В периода от получаване на исковата молба до датата на постановяване на съдебното решение, ответникът не е предложил на ищеца споразумение, не го е поканил да му плати претендираната сума - на каса, по банков път или по друг предвиден в закона начин. / Определение № 9126 от 4.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 6587/2018 г., III о./.

Разноските могат да бъдат определени и присъдени единствено след провеждането на исково съдебно производство. Иницирането на производство по ЗОДОВ от ищеца е в резултат отсъствието на нормативна уредба. Не е налице друг процесуален ред за възстановяване на направените в друго съдебно производство разноски освен предвиденото в тълкувателното решение. Ищецът не следва да страда заради липсата на процесуален ред за възстановяване на разноските, направени в производствата по обжалване на издадените от държавни и общински органи наказателни постановления, в рамките на тези производства. Последният е иницирал исковото производство за да възстанови статуквото на патримониума си, към момента преди да заплати адвокатското възнаграждение. / Определение № 13611 от 14.10.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11175/2019 г., III о.

Съвсем отделен е въпросът, че ответникът не упражни друго средство за защита-това по чл.78, ал.5 от ГПК, вр.чл.144 АПК срещу размера на заплатеното за исковото производство адвокатско възнаграждение. Делото е с определен материален интерес, при това без да се отличава с фактическа и правна сложност. В о.с.з. пред АССГ процесуалният представител на ищеца не се яви. Всички тези факти обосновават справедлив размер на адвокатско възнаграждение в определения в чл.7, ал.2, т.1, вр.чл.8 от Наредба № 1 минимум, а именно 100 лева. Съдът обаче не може служебно да намали размера на заплатеното адвокатско възнаграждение, при липса на релевирано възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК в преклузивния срок-до приключване на устните състезания по делото.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА по иска с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“-гр.С. да заплати на Н. Л. И. с [ЕГН], сумата в размер 300 /триста/ лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, настъпили от издаването на Наказателно постановление №23-002130/15.10.2018 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда-Софийска област“, отменено като незаконосъобразно с влязло в сила съдебно решение, изразяващи се в заплатеното адвокатско възнаграждение в съдебното производство пред Софийския районен съд по оспорване на същото наказателно постановление, заедно със законната лихва върху

тази сума от датата на увреждането-27.08.2019 г. до окончателното изплащане на дължимото.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“-гр.С. да заплати на Н. Л. И. с [ЕГН], сумата в размер 300 /триста/ лева, разноси за първоинстанционното съдебно исково производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14–дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните и СГП чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: